

NŪ CĂ NU NE-AM FI AȘTEPTAT

AUTOARE DE BESTSELLERE *USA TODAY*

MEGHAN QUINN

TRADUCERE DE IRINA GACHE

LEDA BAZAAR

ROMANCE

MEGHAN
QUINN

**NU CĂ
NU NE-AM
FI AȘTEPTAT**

Traducere din limba engleză de
IRINA GACHE

Prolog

LIA

— SCUZĂ-MĂ! SPUN, DÂND PESTE UN TIP SLĂBUȚ ÎN-tr-un hol de cămin aglomerat. Scuze, nu te-am văzut! Cred că m-am rătăcit de tot.

— Nicio problemă! rostește o voce gravă, care îmi atrage privirea spre tipul înalt, cu păr șaten, ochelari cu ramă de culoare închisă și o mustață atât de groasă, încât aproape că pare falsă.

Cine știe, poate că așa și este.

— Ce cauți? mă întreabă în timp ce-și duce la buze o cană de Slurpee de aproape doi litri.

— Ăăă...

Mă uit în jur, apoi șoptesc:

— Camera 209. Dar mă tot învârt în cerc, pentru că nu pare să existe o cameră 209.

Un zâmbet îi întinde buzele.

— Pasionată de Scrabble?

— Poftim? îl întreb.

El se apleacă în față și șoptește:

— E în regulă! Fac parte din SSS. Camera 209 este ascunsă cu un motiv.

SSS = Societatea Secretă de Scrabble.

Dar prima regulă a SSS este să nu vorbești despre ea. Cel puțin, așa scria în invitația pe care am primit-o aseară. A fost o scrisoare livrată în camera mea de cămin. Un plic gros, sigilat cu ceară, cu un SSS ștanțat în lichidul roșu. Când am văzut simbolul, mi-am încuiat repede ușa, am stins luminile și mi-am aprins lampa de birou. Ținându-mi răsuflarea, am deschis delicat plicul și am desfăcut părțile laterale, dezvăluind scrisul din interior.

Fusesem aleasă de SSS pentru a mă alătura membrilor săi în seara asta. În timpul epuizantului proces de selecție, care durase trei săptămâni, dusesem bătălii online dure împotriva diferiților membri. După câteva înfrângeri, câteva victorii și două egaluri, probele se încheiaseră și tot ce mai trebuia să fac era să aștept. Ei bine, acel moment sosise. Am invitația în mână, și tot ce spune este să mă prezint în camera 209 din Căminul Pine la 10.23 fix, să nu pun întrebări și să nu spun nimic. Apoi trebuie să bat la ușă după un anumit tipar și să furnizez parola secretă pentru a intra.

Dar acum, că sunt aici, pierdută și derutată, mă simt ca și cum încalc deja regulile.

Din păcate, timpul trece și habar nu am cum să procedez. Nu vreau să ajung târziu, mai ales în prima seară. Dar nu găsesc camera, iar tipul cu mustață și Slurpee pare să știe ce zice.

Îh, dar dacă ăsta e un test? Dacă el a fost pus de către SSS, iar eu deja am picat pentru că am menționat camera 209 și Scrabble și... *Doamne*, sunt un eșec!

Neștiind cum să procedez, mă legăn pe călcâie, iar mâinile mi se răsucesc în față în timp ce mă uit în jur, la hoardele

de oameni. Oricum, ce se întâmplă aici? Este holul unui cămin, nu o cantină. Unde se duc toți oamenii ăștia? Cred că trebuie să scap de Băiatul Slurpee. Știe deja prea multe. Și nu-mi voi pune în pericol poziția în cadrul SSS. Am muncit mult prea mult pentru o invitație.

— Știi, mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, dar cred că mă duc să caut singură camera. Mulțumesc!

Mă întorc și pornesc spre un coridor întunecat, când îl aud că strigă:

— Nu o să găsești camera 209 acolo, jos!

Mă uit peste umăr și îl văd sorbindu-și Slurpee-ul cu un zâmbet și cu ochii jucăuși ațintiți asupra expresiei mele enervate.

— De fapt, nu mergeam în direcția aia, răspund indignată.

— Părea că o faci.

— Te păcăleam.

— Chiar așa? întrebă el, cu zâmbetul lățindu-i-se tot mai mult. De ce m-ai păcăli?

Mă îndrept cu fața spre el și îmi ridic bărbia în timp ce spun:

— Deoarece, cu mustața ta îngrozitor de groasă și părul răvășit, arăți ca un prădător. De unde să știu că nu încerci să mă răpești?

Sprâncenele i se ridică în timp ce-și trece degetele peste mustață.

— Știi, ești a treia persoană care spune că nu mă prinde mustața asta. Credeam că arăt destul de bine.

Individul are nevoie de o oglindă mai bună.

— Mustața ta este oribilă. Sunt destul de sigură că ar face-o chiar și pe cea mai excitată dintre femei să rămână uscată.

Cuvintele îmi zboară din gură înainte să le pot opri. Lipsa de filtru... asta este slăbiciunea mea.

Tresar când ochii aproape că îi ies din orbite. *Da, și eu am fost surprinsă, amice.*

— Aăă, nu știu...

Înainte să apuc să-i spun că nu prea știu din ce adâncuri ale ființei mele a ieșit acea insultă, se prinde de burtă, se apleacă în față și scoate un râs prelung, cu Slurpee-ul tremurându-i în mână.

Măcar nu a fost jignit. Cel puțin asta e în favoarea mea.

Oricum, n-am timp pentru așa ceva.

Trec pe lângă el și pornesc spre partea dreaptă a holului, unde găsesc o ușă fără niciun semn pe ea. Inițial, când m-am uitat prima dată în jur, am crezut că este o debara. Dar, acordând mai multă atenție ușii, cred că pe perete s-ar putea să fie urma vagă a unui număr. Poate... doar poate... este ceea ce caut.

Trag aer în piept plină de speranță, bat de trei ori în ușă și apoi lovesc cu piciorul, așa cum mi s-a spus, exact în clipa în care o siluetă înaltă se apropie în spatele meu.

— Știi, nicio fată nu mi-a spus că posed abilitatea stranie de a deshidrata zonele inferioare ale rasei feminine doar cu părul meu facial.

Mă abțin să nu zâmbesc.

— Bucură-te că sunt sinceră!

Se deschide ușa, dezvăluind un singur ochi.

— Parola!

— Walla-walla-bing-bang, răspund pe când tipul din spate se apleacă înainte peste umărul meu.

— Ți-a scăpat partea cu ching-chang, completează el.

— Poftim? Nu, nu-i așa.

— Are dreptate! replică ochiul. Îmi pare rău, nu intri!

— Stai, nu! mă împotrivesc, în timp ce împiedic globul ocular să închidă ușa. Scot invitația din buzunar și adaug: Am invitația... ăăă, adică...

Of, ce prostie, Lia! Nu trebuie să arăți invitația.

Dau înapoi:

— De fapt...

Strecor invitația înapoi în buzunar și-mi împreunez mâinile.

— Nu există nicio invitație și habar nu am la ce duce ușa asta. Știi doar că ar trebui să fiu aici la 10.23, și sunt, așadar, cred că ar trebui să mi se permită intrarea.

— Dar ai uitat de ching-chang, insistă Băiatul Slurpee în timp ce își sugă paiul.

— Nu a fost niciun ching-chang, răspund cu înverșunare. Scria clar: bate de trei ori, lovește cu piciorul și apoi spune walla-walla-bing-bang. Știu asta pentru că am citit... chestia aia de exact 27 de ori. Așa că ori nu este ușa corectă, ceea ce poate că nu este, ori voi doi nu ați citit instrucțiunile, și, în acest caz, cer să vorbesc cu o persoană cu autoritate.

— O persoană cu autoritate? întreabă tipul Slurpee. Este un termen profesional?

— L-am simplificat pentru intelectul tău, îi replic ironic. Știi tu, din moment ce ai privirea aia.

— Ce privire? mă întreabă.

— Una lipsită de inteligență.

Să zicem că sunt nervoasă sau iritată, sau doar că nu mă pot abține, dar pur și simplu am dat drumul insultei.

Din fericire, zâmbetul ăla al lui îi întinde din nou de colțul buzelor chiar înainte de a-i spune ochiului:

— E bună, omule. Las-o să intre!

— Pofim? întreb atât de nedumerită, încât mă întreb dacă merită cu adevărat să fac parte din SSS.

Dar apoi se deschide ușa, dezvăluind o cameră foarte mare, mai mare decât toate celelalte camere de cămin, și este un paradis, căci conține toate lucrurile pe care le ador. În dreapta se află un pat suspendat, sub el e un birou pe care se află trei ecrane de calculator, boxe, o tastatură impresionantă, precum și un mouse uriaș și un *mouse-pad* care se extinde pe toată lungimea biroului... cu tema *Stăpânul inelelor*. Pe pereții bej sunt agățate postere, steaguri și opere de artă înrămate, de la *Războiul Stelelor* la jocuri de societate și până la o machetă mare de avion galben cu albastru, suspendată de tavan. În stânga se găsește o saltea japoneză cu o măsuță de cafea și lăzi cu perne pe toate marginile. În mijloc, o tablă de Scrabble pe o masă rotativă – una de lux.

Cu siguranță aș putea petrece o oră comportându-mă ca o tocilară în camera asta!

Întreaga colecție de cărți cu Harry Potter stă pe raft – și arată ca originalele. Îmi lasă gura apă.

Un poster înrămat cu Adam West în rolul lui Batman atârna deasupra canapelei, Adam stând în picioare, cu un „Kerpow” în detalii de benzi desenate chiar în spatele lui.

Iar sub televizorul mic, pe un suport fragil, se află ceea ce pare a fi o consolă originală de jocuri Atari.

Dacă proprietarul acestei locuințe deține Pitfall, vom fi cei mai buni prieteni pe viață.

— Uau, ce cameră mișto! exclam.

Decorul fantastic e pe gustul inimii mele de tocilară. Iar organizarea precisă, de la dosarele etichetate de pe raftul de lângă birou până la pantofii stivuiți pe suportul pentru încălțăminte, este de nivelul următor.

— Mulțumesc! spune Băiatul Slurpee. E a mea. Și eu sunt persoana cu autoritate, cum îți place să spui.

Își întinde mâna și se prezintă:

— Breaker Cane. Mă bucur să te cunosc! Poate că, pe măsură ce stai mai mult cu noi, te vei putea coborî la lipsa mea de inteligență la un nivel mai personal.

Mi se usucă gura.

Vârful urechilor mi se încing.

Și simt cum un val de transpirație îmi coboară pe buza superioară.

Bună treabă, Lia! Foarte bună treabă!

— Ăăă, da... N-am vrut să spun...

— Nu, nu. N-o retrage! Își ridică mâna, reluând: Îmi place sinceritatea ta brutală și obraznică. Mă face să mă simt viu.

Îmi face cu ochiul.

— A, bine! În cazul ăsta... Îmi dreg glasul și continui: Deși camera ta pare un vis bun de explorat, ai fi putut băga colțurile așternutului mai bine, nu chiar „colțul asistentei” de strânse, poza ta înrămată cu Rory Gilmore este strâmbă și trebuie să scapi de mustață. Este atroce.

El chicotește și dă din cap în timp ce-și mișcă degetele peste tufișul de sub nas.

— Încă mai încerc să perfecționez colțul asistentei. Dacă ai experiență în acest domeniu, atunci chiar te rog să-mi prezinți un model! Camera cu care împart un perete pune muzică suficient de tare cât să o forțeze pe Rory să danseze, făcând-o strâmbă. Am renunțat. Și mustața, ei bine, credeam că arată bine. Se pare că toată lumea m-a mințit.

— Chiar asta s-a întâmplat!

— Dar tu nu pari să ai acea abilitate... de a minți pe cineva ca să nu-i rănești sentimentele.

— Depinde de moment și de persoană. Îl privesc de sus până jos și adaug: Părei suficient de robust pentru a face față adevărului și, de asemenea, situațiilor stresante – de

exemplu, faptul că nu știam unde este camera... mi-a smuls orice etichetă socială pe care aş fi putut s-o adopt.

— Ei bine, asta poate însemna un singur lucru.

Derutată, întreb:

— Ce anume?

— Că nu există altă alegere decât să devenim cei mai buni prieteni din toate timpurile.

Zâmbesc ironic.

— Doar dacă te razi.

— E, asta e ceva ce ar trebui să rezolvăm! Se clatină pe picioare și continuă: Având în vedere că ești singurul nou recrut al Societății Secrete de Scrabble, tu trebuie să fii Ophelia Fairweather-Fern.

— Cam așa ceva. Dar spune-mi doar Lia! Întregul meu nume are mult prea multe silabe pentru a fi purtat de cineva, cât despre prenumele meu, ce aş mai putea adăuga?

Chicotește.

— Numele tău a fost o bifă în coloana de plusuri în timpul probelor. Dar felul brutal în care ai folosit cuvinte de care nici măcar nu am auzit a fost adevăratul motiv pentru care ai fost aleasă, mai ales că jucăm contracronometru.

— A fost o provocare suplimentară pe care am apreciat-o. Deși la început cronometrul m-a speriat și mi-a luat câteva secunde să mă obișnuiesc. Asta și faptul că nu-ți puteai vedea noile litere sau tabla de joc până nu-ți venea rândul. M-am distrat foarte mult. Mă bucur că am fost aleasă!

— A fost o alegere ușoară. Își așază paharul de Slurpee jos și reia: Toată lumea, ea este Lia! Lia, ei sunt Harley, Jarome, Christine și Imani.

De la locurile lor, la măsuța de cafea, își ridică toți mâinile pentru un salut scurt și apoi se întorc la tabla de joc.

— Da, nu sunt prea sociabili.

— Bine că nu am venit aici să socializez! Îmi frec palmele între ele și completez: Am venit să joc.

Breaker chicotește și apoi își ia din nou Slurpee-ul.

— Atunci, ce mai așteptăm? Să înceapă jocul!

Mă holbez la Breaker și apoi mă uit la ultimele două piese de pe tabla mea. El mai are o singură piesă.

Camera s-a golit.

Restul din SSS au plecat, ducându-se la cursurile de dimineață.

— Mutarea ta, spune el în timp ce-și trece intenționat degetul peste mustață.

Am dominat întregul joc până acum trei mutări, când el a scos cumva un cuvânt de 80 de puncte, spulberându-mi complet avantajul.

— Știu că e mutarea mea.

— Serios, pentru că stai acolo catatonică de cel puțin cinci minute.

— Mă asigur că am mișcarea corectă.

— Sau orice fel de mișcare.

Se lasă pe canapea, cu o expresie satisfăcută.

— Chiar am o mișcare.

— Totuși, una care nu-ți va câștiga jocul, nu? insistă el.

Știe că are în mână acest joc. Este evident în dispoziția lui încrezută.

— Știi, nu e politicos să jubilezi.

— Asta vine de la fata care dansa cu doar câteva minute în urmă pentru că avea un avans enorm față de mine.

Îmi ridic încet privirea spre el și, cu o voce morocănoasă, replic:

— Ar fi bine să știi că pot să o dau, dar nu pot să o iau.

Chicotește în barbă în timp ce așez cu reticență un E după un W, pentru cinci puncte amărâte.

— Frumoasă mișcare!

Se uită în jos la singura sa piesă și apoi o ridică teatral, doar pentru a plasa un S după Huzzah, oferindu-și 31 de puncte.

— Dar nu suficient de bună. Se lasă din nou pe spate și își încrucișează piciorul peste genunchi, adăugând: Am câștigat.

Suspin și mă prăbușesc pe spate, pe podea. Uitându-mă la macheta lui de avion, spun:

— Te-am avut la degetul mic.

— Nu sărbători niciodată prea devreme! Nu știi niciodată ce se poate întâmpla la sfârșitul unei partide de Scrabble.

— Apropo, asta e o mișcare ieftină, să te ții de un S până la sfârșit.

— De unde ai știut că mă țin de el?

— Pentru că te-am văzut cum ridicai piesa cu ceva timp în urmă și o lăsaî deoparte.

— Nu-mi spune că ești genul ăla de jucător! Cel care numără piesele și știe ce ar putea avea fiecare.

— Nu chiar așa, dar te-am văzut cum ai protejat piesa aia și până acum nu te atinseseși de ea. Ai păstrat-o intenționat.

— Când ești condus cu 80 de puncte, trebuie să gândești strategic, iar eu asta am făcut. Nu e nicio rușine să joci jocul.

— Nu-mi place să recunosc, din moment ce ai câștigat, dar a fost un joc reușit. Mi-a plăcut provocarea.

— A fost un joc reușit. O să te integrezi bine aici.

Începe să strângă tabla, iar eu mă ridic să îl ajut.

— Cererea ta spunea că te specializezi în cercetare și statistică. Ce plan ai după facultate?

— Să-mi iau masteratul și apoi să devin specialistă în cercetare și sondaje.

Face o pauză.

— Foarte hotărât! spune Breaker. Și nu o slujbă pe care o vezi pe o listă cu ce vrei să fii când vei fi mare.

— Nu chiar atât de mult, dar întotdeauna mi-au plăcut sondajele. În copilărie, îmi plăcea să le completez. Am petrecut foarte mult timp completând fiecare sondaj pe care îl găseau părinții mei. Îmi plăcea ideea să mă poată asculta cineva și să adune informații pentru a face o schimbare. Și, bineînțeles, făceam sondaje pe cont propriu, scrise de mână pe hârtie milimetrică, și le împărțeam la întâlnirile de familie, pentru a vedea cum se simte fiecare. Apoi întocmeam un raport și trimiteam o scrisoare de sfârșit de an, arătându-le tuturor unde excelaserăm și unde ne-am fi putut îmbunătăți.

Breaker rânjește.

— Și ai aflat ceva constructiv din aceste sondaje de familie?

— Da, încuviințez în timp ce îi înmânez ultimele piese care trebuie adunate. Ori de câte ori unchiul meu, Steve, se hotăra să-și dea pantalonii jos după cină, asta îl determina întotdeauna să facă hula-hoopul invizibil deasupra mesei curățate – ceea ce nu-i plăcea nimănui. Am avut grijă să le transmit acest lucru familiei și unchiului Steve, dar, din păcate, nu am niciun control asupra comportamentului lor. Pot doar să cercetez ceea ce trebuie să se schimbe. Schimbările se fac din interior.

— Unchiul Steve pare să se fi simțit bine.

— Avea mustață... și e cunoscut ca perversul familiei. Așa că, da, poate voi doi v-ați înțelege.

— Nu sunt pervers, se apără Breaker în timp ce împachetează restul jocului.

— Încă n-am stabilit asta.

— Putem face o evaluare rapidă, pentru că te asigur că nu sunt pervers.

Pune jocul de societate deoparte și apoi se prăbușește pe canapea în timp ce eu îmi las greutatea pe coate. Probabil ar trebui să plec. Toți ceilalți au plecat, dar, dintr-un motiv necunoscut, mă simt bine aici și nu vreau să o șterg încă.

— Dacă dorești.

Își atinge nasul și arată spre mine.

— Cred că expresia pe care o cauți este „cum dorești”.

— Fan *Mireasa prințului*, nu-i așa?

— De ce nu aș fi fan? Răzbunare, săbii, povești măiestre ale vremurilor trecute. Are de toate. Ca să nu mai vorbim de... Fred Savage.

— De fapt, sunt de acord, ceea ce pune o bifă în coloana ta de a nu fi un pervers.

Se bate cu pumnul în piept, ceea ce mă face să chicotesc și să adaug totuși:

— Dar asta e doar o bifă. Sunt mai multe întrebări.

— Pune-mă la încercare! Urmărește-mă cum trec cu brio!

— Mai vedem! De când ai mustața, ai tras vreodată cu ochiul pe fereastra cuiva, preferabil sexul de care ești atras?

— Adică cel feminin, și nu.

— Bun răspuns! Următoarea întrebare: Ai simțit vreodată nevoia să intri în toaleta femeilor pentru că voiai să arunci o privire?

— Am auzit că sunt mult mai multe cabine, lucru pentru care sunt gelos, căci uneori îmi place să fac pipi șezând. Dar nu, nu am făcut-o.

Mi se unesc sprâncenele.

— Să faci pipi șezând?

Ridică din umeri.

— Mi se face lene.

— Bine, pare mai mult de lucru să stai jos și să faci pipi, dar fiecare cu ale lui. Încă o întrebare: Ai înființat vreodată

un club pentru bărbații cu mustață și ai cumpărat un pieptanaș și creme pentru mustață, astfel încât să poți organiza petreceri de îngrijire a mustății?

— Uau, sună de-a dreptul grozav, dar nu, nu am făcut-o! Își întinde brațele de-a lungul spătarului canapelei, apoi întreabă: Deci... ai dedus că nu sunt pervers?

— Temporar. Te pun în perioada de probă.

— Mi se pare corect.

Își așază un picior peste celălalt.

— Dar trebuie să-ți pun câteva întrebări rapide, doar ca să verific.

— Spune!

— Cântăreața sau trupa preferată?

— Blondie!

— Serios? întreb, surprinsă.

— Dap.

Scoate P-ul părând atât de relaxat, încât, în schimb, mă face să mă simt în largul meu.

— Obsedat.

— Bine, răspuns corect! Dar bomboanele preferate?

— Smarties, pentru că sunt inteligent și cred că mă fac să mă simt foarte deștept.

Chicotesc.

— Cred că e un motiv bun. Emisiunea TV preferată?

— *Wonder Years*. De unde și comentariul legat de Fred Savage de mai devreme. Îl ador. Pe locul al doilea după *Wonder Years* este *Cory și restul lumii*; la naiba, am făcut o adevărată pasiune pentru Topanga! Și, desigur, Cory este bărbatul de care sunt atras.

— Fan al fraților Savage?

— Te fac să pari foarte credibil. Își trece degetul peste mustață în timp ce adaugă: Mai stai pe aici, Lia! O să vezi

cât de credibil este un absolvent de finanțe cu înclinația de a-și prăbuși aeromodelul de fiecare dată când zboară cu el.

— Întotdeauna am crezut că Shawn e plângăcios.

— Alătură-te clubului! spune Breaker, dându-și ochii peste cap. Ce părere ai despre chica domnului Turner?

— Mișto!

— Deci, dacă mi-aș lăsa, să zicem... părul ăsta să crească în formă de chică, care ar fi părerea ta?

— Jalnic, fă-ți propriul look!

Chicotește.

— Omule, sigur știi cum să îngenunchezi un bărbat!

— Se pare că e ceea ce fac cel mai bine.

— Aparent, totuși, îmi place asta la tine. Își mișcă dinții peste buză înainte să reia: Deci, Lia, ce părere ai despre seara asta? Te-ai distrat?

— M-am distrat mult. Nedorind să par prea ratată, adaug cu blândețe: Mi-a fost greu să cunosc oameni aici, știi, cei care sunt la același nivel cu mine. M-am transferat recent, așa că a fost o provocare să nu vin ca boboc și să-mi fac prieteni. Deși – mă uit prin camera lui – mă simt confortabil aici, în ciuda faptului că lucrurile astea îi aparțin unui mustăcios.

— Am să o iau ca pe un compliment. Și să cunoști oameni noi e greu. Și mie mi-a luat ceva să-mi dau seama de toate. Întotdeauna se spune că la facultate te reinventezi și găsești oameni care gândesc la fel. Ei bine, ei nu-ți spun că nu se întâmplă imediat. Acum sunt junior și simt că tocmai am dat lovitura.

— Și eu la fel. Nimănui nu pare să îi placă să petreacă nemărate ore uitându-se la un joc de Scrabble sau să tricotze pălării pentru pisici.

— Pălării pentru pisici?

— Destul de mișto. Le vând doamnelor în vârstă care cred că e distractiv să-și îmbrace pisicile. Ridic din umeri, apoi continui: Am început pentru un venit suplimentar, dar acum sunt implicată. Dar, da, în seara asta mi-am amintit că există oameni care gândesc la fel ca mine și m-am simțit eu însămi pentru prima dată după mult timp.

Expresia i se îmblânzește.

— Mă bucur, Lia! Își mângâie părul de sub nas și completează: Pun pariu că o mare parte din faptul că te simți în largul tău are de-a face cu mustața!

— Nu e vorba de mustață, răspund cu iritare prefăcută, făcându-l să chicotească.

— Ai iubit?

Când îl privesc sceptic, își ridică mâna și se apără:

— Nu pentru că devin pervers cu tine, ci sunt doar sincer curios.

— Am avut până când s-a despărțit de mine și mi-a spus că sunt jenantă pentru că începusem un fan-fiction despre *Supernatural*. Îmi plăceau lucruri diferite față de ce îi plăceau lui, așa că era greu să stabilim legături. Se pare că nu pot găsi prea mulți oameni care să înțeleagă dorința de a-i face pe Sam și Dean nu frați, ci mai degrabă... iubiți secreți.

Face ochii mari și își lasă ambele picioare pe podea în timp ce spune:

— Ia stai un pic... Tu ești autoarea de la *Iubiți, nu frați*?

— Stai, cum? Mă îndrept de spate și reiau: Ai auzit de ea?

— Dacă am auzit de ea? Aproape strigă și apoi își lasă corpul mai jos, astfel încât acum suntem la același nivel: Lia, rahatul ăla dă dependență. Nici măcar nu sunt gay, dar Iisus Hristoase, primul lor sărut a fost cel mai tare lucru pe care l-am citit vreodată! Mi se aduna transpirația pe ceafă în

timp ce Dean își freca încet nasul de maxilarul lui Sam, așteptând semnalul că Sam e pregătit. Iar apoi... când li s-au unit gurile, am scos un urlet de bucurie. Tensiunea sexuală era tulburătoare.

— Și nu ți s-a părut ciudat că îi știm ca frați în viața reală?

— Nu despre asta este vorba în fan-fiction? Crearea unei lumi diferite de cea originală?

Zâmbesc.

— Ai înțeles.

— Bineînțeles că am înțeles! Doar nu sunt cretin.

Își trece mâna prin părul vâlvoi.

— Iisuse, trebuie să mai scrii! Aia a fost o chestie chiar mișto. Nu voi uita niciodată scena în care Dean e dezbrăcat, își strânge penisul și îi cântă lui Sam „Eye of the Tiger” în timp ce se apropie. Își sărută vârful degetelor și completează: Perfecțiune!

Îl întreb în glumă:

— Ești fanul meu?

— Ai o problemă cu asta?

Clatin din cap, apoi șoptesc:

— Nu pot să cred că ai citit-o.

— Nu pot să cred că ai *scris-o*.

Apoi ne zgâim câteva momente unul la altul. Liniștea umple camera, între noi formându-se un adevăr neros-tit – acesta este începutul a ceva nou.

— Breaker?

— Da?

Timid, îl întreb:

— Vrei să fii prietenul meu?

Zâmbetul pe care am ajuns să i-l cunosc în seara asta se face și mai mare.

— Îmi ceri să încep o... prietenie cu tine?

— Cred că da. E ciudat? Adică, abia ne cunoaștem. Mustața ta mi se pare absolut respingătoare, dar în acest moment punctele noastre comune sunt infinite. Faptul că suntem de acord că e erotic că frații Winchester sunt iubiți este fără precedent. Cred că asta înseamnă că trebuie să fim prieteni.

Încuviințează lent din cap.

— Cred că este imperativ.

Ridic mâna.

— Și prieteni doar pentru că mustața aia a stricat orice sentiment sexual pe care l-aș putea avea față de tine.

— Înțeleg. Cunoșteam riscurile de a-mi lăsa părul facial doar pe buza superioară. Îmi întinde mâna și conchide: Prieteni?

I-o iau în a mea.

— Prieteni.

Capitolul unu

BREAKER

În prezent...

— AI VREUN LOC MAI IMPORTANT ÎN CARE TREBUIE să fii? mă întreabă JP din partea cealaltă a avionului, cu ochii fixați la piciorul meu, pe care-l mișc întruna.

— Sunt doar nerăbdător să plec naibii de lângă tine, îi răspund într-un mod tipic fratern.

— Drăguț!

Oftează adânc.

— Nu-mi place să fiu departe de Kelsey, dar călătoria la New York a fost reușită, nu? Mă simt bine știind că am pus la punct cea de-a doua clădire cu apartamente de închiriat.

Cu câteva luni în urmă, JP m-a abordat pe mine și pe celălalt frate al nostru, Huxley, în legătură cu punerea la lucru a averii noastre și ca să scoatem la închiriat câteva clădiri în orașele mari. Clădirile vor oferi locuințe sigure, curate și plăcute, oferindu-le un ajutor celor care ar putea avea nevoie de el – cum ar fi creșe pentru părinți singuri, cursuri

financiare și acces la o piață cu produse alimentare angro. Scopul proiectului este de a-i ajuta pe cei care au cea mai mare nevoie. A fost o aventură de succes și plină de satisfacții.

— Da, chiar a fost reușită, răspund în timp ce-mi scot telefonul din buzunar și avionul se îndreaptă spre hangar.

Deschid conversația cu Lia și-i trimit un mesaj scurt.

Breaker: *Aterizat. Ridicăm marfa. Ai totul pregătit și gata de plecare?*

Telefonul îmi bâzâie imediat cu un răspuns.

Lia: *Eram gata, doar te așteptam pe tine.*

Breaker: *Îmi pare rău, vremea rea ne-a ținut pe loc. Ajung curând.*

— Cu cine vorbești acolo? întreabă JP, încercând să-mi vadă telefonul.

— Cu Lia.

— Aaa! face el pe un ton grav. De-aia ești atât de nerăbdător să ieși din avion. Vrei să te duci să petreci timpul cu gaga ta.

— În primul rând, nu e gaga mea, e cea mai bună prietenă, iar dacă trebuie să-ți tot spun asta, voi exploda, la naiba! Și, în al doilea rând, tocmai ce a pus mâna pe un set nou-nouț de Yahtzee din sticlă cu care abia așteptăm să ne jucăm.

— Yahtzee din sticlă? întreabă JP. Pare o idee extrem de proastă. Scopul la Yahtzee nu e să dai cu zarul?

— Da, dar cu ăsta ai parte de un alt nivel al provocării: dai cu zarul fără să spargi recipientul.

JP se holbează la mine, complet golit de expresie.

— O să-ți spinteci mâinile. Yahtzee ăsta din sticlă are și un avertisment?

— Da, normal! Este o situație de tipul joci-pe-propriul-risc. Și noi vrem să riscăm. Totuși, nu-ți face griji! Lia a pregătit o suprafață tare cu o pătură. Suntem înțelepți.

— Dacă ați fi înțelepți, nu v-ați juca cu Yahtzee de sticlă, mormăie el dând din cap. Să nu mă suni când ai nevoie de copii!

— Nu e ca și cum ai răspunde la telefon dacă aș face-o.

JP își dă teatral ochii peste cap.

— Sunt proaspăt căsătorit, ce naiba! Scuze dacă vreau să-mi petrec fiecare moment cu soția mea!

— Nu cred că-ți pare pe bune rău, spun în timp ce avionul oprește în locul stabilit și însoțitoarea de zbor deschide ușa și coboară scările.

Îmi iau geanta și trec de JP spre ieșire, unde mă opresc brusc. Huxley, fratele nostru mai mare, iese din mașina lui, apoi închide portiera și se sprijină de ea cu brațele încrucișate la piept. Ochelarii de soare îi acoperă ochii, dar nu-i ascund încruntarea sau încordarea pe care-o transmite sub costumul perfect croit.

— Ăăă, JP? De ce e Huxley aici arătând de parcă e gata să ucidă?

— Poftim? întreabă JP în timp ce se îndreaptă și el spre ieșire. Își scoate capul afară și spune: Nu știu. Ne-a trimis mesaj?

În loc să ieșim din avion ca să vedem care e faza, căutăm amândoi în telefoane un mesaj sau un e-mail, dar fără succes.

— Nimic, spun eu.

— La dracu'! exclamă JP. Asta înseamnă un singur lucru. Orice trebuie să ne spună nu trebuie ascultat.

— Poftim? întreb. Omule, te-ai uitat la prea multe seri-ale cu agenți secreți. Nu de-asta e aici în persoană. Poate... poate are vești bune. Poate are ceva special să ne zică și vrea să ne vadă personal reacțiile.

— Cum o fi să trăiești într-un tărâm unde căcatul de unicorn are gust de înghețată de căpșuni? zice JP și face un gest

spre Huxley. Uită-te la el, încruntarea! Nu e aici să ne mângâie pe cap și să ne spună ce băieți cuminiți am fost. Evident, am dat-o-n bară cumva. Trebuie doar să ne dăm seama cum.

— Vreți să coborâți naibii aici și să încetați să mai trăncați? strigă Huxley.

— Omule, tocmai ce mi-au tremurat ouăle, spune JP, apucându-mă de umăr.

— Penisul meu s-a stafidit complet.

Mă dau într-o parte și-l împing pe JP în față.

— Tu primul, ești mai mare! Ai trăit mai mult decât mine.

— Oarecum, replică el, încercând să mă bage pe mine spre ieșire primul, dar îmi proptesc picioarele în podea și mă țin bine.

De când s-a căsătorit JP, am petrecut mai mult timp la sala de forță, în timp ce el a petrecut mai mult timp în Kelsey – cu tot respectul –, deci acum am câteva kilograme de mușchi în plus față de el.

— Du-te acolo înainte să se enerveze și mai tare! zic și îl împing pe JP.

— Știi cât de mult urăște când noi – după spusele lui – ne maimuțărăm.

— Nu vă mai maimuțăriți! strigă Huxley.

— Vezi? șoptesc mai mult urlând.

— Nu mă împinge! spune JP, sprijinindu-se cu toată greutatea de mine, cu spatele lipit de pieptul meu. O să mă faci să cad pe scări.

— O, ce idee bună! Dacă te prăbușești, atunci există o șansă bună să te rănești, iar ceea ce a venit el să facă aici va fi pus momentan pe pauză, până când îți vom evalua rănilile. Asta ne va da ceva timp de gândire. Și, poate dacă ești dispus să-ți rupi un os, asta ne va acorda cel puțin câteva zile.

— O, da, lasă-mă să mă arunc pe scări!

— Așa te vreau! replic în timp ce îl bat pe spate. Închide ochii! Se va termina într-o clipă.

— Iisuse Hristoase! murmură JP înainte de a coborî scările, iar eu îl urmez îndeaproape.

— O, înțeleg, te duci să cazii mai aproape de pământ! Inteligent.

— Tâmpitule, n-am de gând să cad!

Când ajungem jos, Huxley deschide portiera din spatele mașinii sale Tesla S și spune:

— Urcăți!

Îl aud pe JP înghițind în sec în timp ce spun:

— Ești sigur că nu vrei măcar să te prefaci rănit?

— Cred că e prea târziu, omule, spune el în timp ce se urcă în mașina, iar eu îl urmez.

Odată ajunși în spate, Huxley trăneste portiera, făcându-ne pe JP și pe mine să tresărim. Când Huxley urcă pe scaunul din față, nici nu se deranjează să se uite la noi. În schimb, strânge volanul și oftează prelung.

Un suspin de nemulțumire. Grozav!

După câteva secunde, se întoarce spre noi și spune:

— A luat Taylor legătura cu voi?

— Taylor, adică avocatul nostru? întreabă JP.

— Da, avocatul nostru.

Clătinăm amândoi din cap.

— Nu, eu nu am primit nimic, îi răspund.

— Ce se întâmplă? întreabă JP, cu vocea devenindu-i serioasă.

— Suntem dați în judecată pentru comportament necorespunzător la locul de muncă.

— Poftim? strig. De către cine?

Huxley își ridică ochelarii de soare, cu privirea mijită spre mine.

— De către fosta ta angajată.

— Ăăă, poftim? întreb și clilesc de câteva ori. Pentru ce naiba?

— Să vedem, mediu de lucru ostil și concediere ilegală.

— Stai un pic! Clatin, încercând să înțeleg ce zice, și adaug: Cine naiba a fost?

— Gemma Shoemacher.

— Shoemacher? întreb, cu ochii mari și pe un ton neîncrezător. Adică fata care se strecura în secret în biroul meu, îmi rearanja lucrurile, agăța poze cu rudele ei, decora pentru sărbători și apoi pleca pur și simplu? Psihopata absolută care mă încolțea în sala de recreere și mă întreba când am următoarea programare la dentist ca să se poată uita cum îmi sunt curățați dinții? Fata care mi-a făcut un calendar de advent pentru Crăciun și în interiorul fiecărei cutii erau desene cu mine? Fata aia?

— Erau bune desenele? întreabă JP.

— De ce naiba ar fi relevant așa ceva? îl întreb, pierzându-mi cumpătul.

JP ridică din umeri.

— Eram doar curios.

— Ce să zic... acuarela pe o suprafață mică este destul de dificilă, așa că poate...

— Destul cu picturile! intervine Huxley. Chestia asta este al naibii de gravă. Nu numai că ne-a dat în judecată, dar ne și pângărește reputația pe rețelele sociale. Răspândește minciuni despre modul în care ne desfășurăm activitatea și despre cum Breaker a creat un mediu ostil pentru ea și a umilit-o în fața colegilor.

— La dracu', nu e adevărat! îl contrazic. Nu am fost niciodată ostil, nici măcar când s-a împiedicat „accidental” de mine în timp ce eram cu cafeaua de dimineață în mână. Nu

am fost decât amabil cu femeia aia, iar motivul pentru care a fost concediată a fost că aflasem că ea era cea care se ducea în birourile tuturor și le fura listele zilnice de sarcini. Avea o întreagă colecție de liste îndosariate în biroul ei.

— Ei bine, inventează o poveste și ne atacă afacerea, iar asta, din păcate, atrage atenția.

— Ce înseamnă asta? întreb.

— Înseamnă că, deoarece folosește platformele potrivite, primește tone de vizualizări și, acum, acoperire mediatică. Asta s-a întâmplat în ultimele 24 de ore.

— Cum naiba se întâmplă așa ceva? întreabă JP.

Huxley clatină din cap.

— Habar n-am, dar primim apeluri în legătură cu asta. Lottie a spus că a auzit câțiva angajați vorbind despre asta în sala de recreere care au tăcut când a intrat. Ne pierdem credibilitatea de la o clipă la alta.

— Pentru că cineva minte, ripostez plin de furie.

— Da, dar publicul pare să se agațe de povestea ei. Prin urmare, trebuie să luăm măsuri în timp ce Taylor și echipa sa adună dovezi pentru un contraprocès. Ea nu are pe ce să se bazeze, nicio dovadă, doar cuvântul ei și al prietenului său, care nu mai lucrează pentru noi. Dar avem imagini de pe camere de supraveghere, avem dovezile pe care le-ai adunat, Breaker, de-a lungul timpului, și avem toate postările ei de pe rețelele sociale care au fost înregistrate. Defăimarea va fi ceea ce o va doborî.

— Bine, deci... ce ar trebui să facem? îl întreb.

— În primul rând, trebuie să faci un pas în spate.

— Poftim? răcnesc. În niciun caz! Nu demisionez pentru că cineva răspândește minciuni despre mine. Asta mă face să par vinovat, iar eu nu sunt vinovat. Nu am fost decât respectuos și profesionist față de acea femeie.

— Nu vorbesc despre demisie, spune Huxley, strângând din dinți. Vrem doar să-ți iei... o vacanță obligatorie. Doar ca să pară că facem ceea ce trebuie în timp ce investigăm acuzațiile ei, iar asta înseamnă că nu trebuie să fii în birou.

— E-o prostie...

— Are dreptate, întărește JP. Dacă ar fi fost vorba de orice alt angajat, i-am fi cerut să plece în concediu cât timp investigăm acuzațiile. Nu ar trebui să fii tratat diferit.

— Dar nu am făcut nimic, insist.

— Știm, spune Huxley. Însă, doar pentru că noi știm că ești nevinovat, nu înseamnă că toată lumea va crede asta. Ne mișcăm în ape tulburi și trebuie să ne asigurăm că facem investigațiile necesare pentru anchetă. Dacă facem asta corect, dacă facem ancheta corect, atunci sperăm că va stabili un precedent pentru orice viitor angajat care încearcă să facă același lucru.

— Mi-e teamă să o spun, adaugă JP, dar are dreptate, omule.

Mă uit de la un frate la altul, apelând la simțul lor practic.

— La naiba! murmur în timp ce mă sprijin de scaun și îmi trec mâna prin păr.

— Breaker, e mai bine așa! spune Huxley. Și, cât timp ești plecat, vom avea grijă să-ți împărțim responsabilitățile între mine și JP.

— Hei, eu nu am fost de acord cu asta! sare JP, dar apoi tace repede când Huxley îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu va fi pentru mult timp. Poate o săptămână sau două, adaugă Huxley.

— Între timp, dacă avem întrebări, vom comunica în persoană. Nu vreau să las niciun fel de urmă pe hârtie.

— Și atunci, ce naiba ar trebui să fac în următoarele una sau două săptămâni? îl întreb.

— Poate o ajuți pe Lia cu tricotatul, răspunde JP. Știi că știi să tricotezi.

Mă uit la Huxley, care completează:

— Tricotatul s-ar putea să te țină ocupat.

— Duceți-vă dracului... amândoi! zic înainte să ies din mașină și să mă îndrept spre a mea.

— Mâncarea ta îmi pune tot liftul, spune doamna Gunderson, stând cât mai departe de mine, cu umbrela sub braț.

În Los Angeles nu plouă aproape niciodată, însă ea umblă cu o umbrelă mare și neagră în fiecare zi... pentru orice eventualitate.

— Mulțumesc că mi-ați atras atenția! îi spun în timp ce liftul încetinește și apoi emite un bip, indicând etajul nostru.

— Sarcasmul este limba diavolului, ripostează înainte să se îndrepte spre ușa ei.

Eu merg în direcția opusă și trec pe lângă ușa mea, apropiindu-mă de apartamentul de alături.

— Sexul premarital este, de asemenea, calea diavolului! îmi strigă înainte de a intra în apartamentul ei.

— O urăsc pe femeia aia, mormăi în timp ce ciocănesc de trei ori la ușa Liei, apoi bat din picior și adaug: Walla-walla-bingbang.

Lia deschide repede ușa, chipul ei familiar cu pistrii domolindu-mi instantaneu încordarea corpului.

Îmi amintesc prima dată când m-am întâlnit cu ea pe holul din căminul meu. Era nesigură pe sine, dar și atât de hotărâtă, încât nu-și putea stăpâni cuvintele care-i ieșeau pe gură. Părul roșu-aprins și ochii verzi din spatele ochelarilor cu ramă de culoare mov ieșeau în evidență, dar sinceritatea pură a fost cea care m-a atras cu adevărat la ea – ca la nimeni

altcineva pe care l-am întâlnit vreodată. Iar acum, nu las să treacă o zi fără să vorbesc cu ea.

— Nu ai spus „ching-chang”, începe ea cu un zâmbet ironic.

— Ching-chang nu făcea parte din asta.

Își îndreaptă degetul acuzator spre mine.

— Știam eu!

Chicotind, îmi desfac brațul cu care nu țin mâncarea și o trag într-o îmbrățișare.

— Mi-a fost dor de tine!

— Mi-a fost dor de tine, Murătură! spune ea, folosind porecla pe care mi-a dat-o într-o seară, după ce scrisesem greșit „murătură” în timpul unui joc de Scrabble. Ce ți-a luat atât de mult? M-am înfipt în desertul pe care îl luasem pentru noi.

— Nu vrei să știi.

Oftez și intrăm amândoi în apartament.

Îmi amintesc momentul în care a găsit acest loc. Căuta de aproximativ două zile și apoi a dat peste această clădire din Westwood. Habar nu avea dacă au apartamente de închiriat, dar îi plăceau florile din față și Jamba Juice de peste stradă. Și iată că, atunci când s-a interesat, erau disponibile două apartamente chiar unul lângă celălalt. M-a sunat imediat și mi-a spus că mă mut. Am locuit aici în ultimii cinci ani.

În timp ce apartamentul meu are mai multe ferestre și spațiu deschis, al Liei are mai multă personalitate, cu cărămidă pe aproape fiecare perete. Iar apartamentele se unesc unul cu altul, astfel încât pereții dormitoarelor noastre se îmbină, iar balcoanele stau unul lângă celălalt despărțite de atrium.

— Vreau să știi ce a durat atât de mult, pentru că Yahtzee de sticlă nu poate aștepta prea mult, iar dacă ești furios, jocul nostru se va termina rapid.

— Cine spune că sunt furios? o întreb în timp ce așez mâncarea pe blatul de bucătărie de un alb imaculat.

Am și eu unul la fel, și încercăm să ne întrecem cine îl poate păstra pe al lui mai alb. E o prostie, dar la naiba, cred că ea câștigă!

— Breaker, te cunosc de un deceniu. Sunt destul de sigură că îmi dau seama când fierbi de furie. Ce se petrece?

Iau loc pe un taburet și îmi sprijin brațele pe tejghea.

— Nu vreau să ne stric seara. Nu te-am mai văzut de o săptămână, și ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să vorbesc despre muncă.

Sau despre lipsa ei, mulțumesc, Gemma Shoemacher!

— Da, și, din moment ce nu te-am văzut de peste o săptămână, ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să iau cina și să joc un joc fragil de Yahtzee cu un morocănos. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat, ca să putem să mergem mai departe și să ne distrăm! Pune două farfurii pe tejghea și adaugă: Am plănuit seara asta de câteva zile. Nu o strica!

Îmi arată amenințător degetul, dar îi dau peste el.

— Fie, dar nu insistăm pe asta, bine?

Îmi trec o mână peste ceafă.

— M-am gândit destul la asta pe drum înapoi. Vreau doar să uit.

— Bine, acum spune tot!

Golește cutia de *lo mein* și împarte mâncarea în mod egal pe farfurii.

— Îți amintești de fata aia care lucra pentru mine, cea care mi-a făcut calendarul de advent?

— Dacă o mai ții în minte? Încă mai am în camera mea, într-o cutie, fiecare desen pe care l-a făcut cu tine. 17 decembrie va fi pentru totdeauna favorita mea. Felul în care ți-a accentuat nările a fost perfecțiune pură.

Nările mele semănau cu două plute de salvare uriașe pe față, dar firește, Lia considera că e cel mai grozav lucru pe care l-a văzut vreodată.

— Gemma este eroina mea. Trist că a devenit atât de nebună și a trebuit să o concediezi! adaugă ea.

— Da, ei bine, acum ne dă în judecată.

Lia face o pauză, rânjește, apoi clatină din cap.

— O, Gemma, proastă, proastă mișcare! Nu te pune cu frații Cane și afacerea lor!

Se uită în sus la mine.

— De ce încercă să obțină bani de la tine?

— Pretinde un mediu de lucru ostil, umiliri din partea mea...

Lia scoate un răs zgomotos.

— Umilire... de la *tine*?

Își îndreaptă furculița spre mine.

— Chiar că e de răs. Nu cred că ai putea răni o muscă nici dacă ai încerca, darămite să umilești pe cineva la locul de muncă.

— Știu... dar e cumva pornită să lupte, pretinde concediere pe nedrept și multe alte prostii. A postat despre asta pe rețelele sociale și acum primește atenția presei pentru că noi suntem Cane Enterprises. Orice, ca să ne doboare.

— Da, dar e de-a dreptul idioată, pentru că nu poți să te apuci să inventezi asemenea minciuni pe rețelele sociale; dacă ești prins, ești terminat.

Pune în farfurii niște pui General Tso's.

— Deci, Huxley contestă acuzațiile?

— De unde știi asta?

— Te rog! face ea în timp ce-și linge sosul dulce-picant de pe furculiță. Te cunosc pe tine și îți cunosc și familia de suficient de mult timp cât să fi văzut munca grea, dedicarea

și numeroasele ore pe care le-ai investit în construirea Cane Enterprises. În niciun caz Huxley nu va lăsa o hărțuitoare – chiar dacă una destul de comică – să scape basma curată cu pățarea brandului și a afacerii pe care voi trei ați creat-o în atât de mult timp.

— Da, acum adună toate dovezile de care au nevoie ca să-și prezinte cazul. Nu cred că facem asta pentru bani, pentru că nu avem nevoie de ei, nici nu avem de gând să băgăm oamenii în datorii, dar Huxley vrea să stabilească un precedent. Să se asigure că toți știu că nu trebuie să se pună cu noi.

— Probabil inteligent, pentru că fata asta a deschis ușa către posibilitatea unor procese, iar dacă termini totul corect, nimeni nu va dori să vă înfrunte.

— Da, ăsta e planul.

— Și care e problema? Sigur, poate orgoliul tău va avea puțin de suferit, dar când te-a afectat asta până acum? Îți amintești când în facultate ai fost confundat cu al treilea cel mai bun jucător de scrabble în loc de al doilea? Ai făcut față ca un campion.

— Azi ești pusă pe glume, așa-i?

— Încercam doar să te înveselesc.

Scoate două Sprite-uri din frigider și-mi pune unul în față, apoi se așază lângă mine. Umerii ni se ciocnesc în timp ce se face comodă. În timp ce-și ridică furculița cu mâna stângă, lovindu-se de dreapta mea, adaugă:

— Ai ales locul greșit.

— Eram ocupat. Descurcă-te!

— Chiar ai de gând să fii morocănos toată seara? Așteptam cu nerăbdare o seară frumoasă de „ne vom spinteca mâinile sau nu?”.

— Îmi pare rău! pufnesc, împingând puiul prin farfurie. Am uitat să menționez ceva. Băieții au spus că nu mai pot

merge la muncă. Trebuie să-mi iau liber până lămuresc ei toată faza.

— Deci ceea ce-mi spui este că tocmai ți s-a acordat o vacanță, și te plângi de asta. De ce?

— Pentru că oamenii vor crede că am probleme sau am făcut ceva greșit, când eu nu am făcut nimic greșit. Am muncit din greu ca să mențin relații deschise cu angajații mei, și dacă eu nu sunt acolo, ce vor crede despre mine?

— Înțeleg de ce te-ar deranja asta. Ai tendința să te mândrești cu felul în care tratezi oamenii, iar asta este o insultă la adresa caracterului tău.

— Exact! E foarte nasol, adaug, cu o voce din ce în ce mai nervoasă.

— Hei! spune Lia, întorcându-se spre mine. Oamenii care te cunosc vor înțelege situația. Ei știu că nu ești un tiran care aleargă de colo-colo pe hol ca un nebun, țipând la prima persoană pe care o întâlnește în cale. Iar ceilalți oameni, cei care ar putea să o creadă pe Gemma, ei bine, aceia nu sunt oricum oamenii pe care să-i vrei în preajmă.

— Știi că ai dreptate, recunosc încet. Doar că nu pot găsi un sens în toate astea.

Mă trage într-o îmbrățișare, și-mi sprijin capul de al ei.

— O să fie bine. În orice caz, Huxley este de neclintit, și nu va avea odihnă până când numele tău nu va fi curățat de orice pată.

— Posibil!

Mă eliberează, și răsuflu ușurat.

— Îmi pare rău pentru toate astea! Stric seara cu totul.

— E-n regulă! Ce-ar fi să punem momentan pe pauză jocul de Yahtzee de sticlă, în caz că ai episoade intermitente de furie. Nu putem risca să ne tăiem. Vrei să jucăm cărți afară pe balcon?

— Poate ne putem uita la un serial. E un documentar nou numit *The King of Kong* pe care vreau să-l văd.

— O, l-am văzut zilele trecute, când căutam la ce să mă uit cu Brian, spune Lia, referindu-se la iubitul ei. I l-am propus, iar el mi-a aruncat o privire încruntată. Am ajuns să ne uităm la un meci.

— Un meci? râd. Nici măcar nu ești sigură ce sport?

— Era implicată o minge.

— Ei bine, asta restrânge căutarea.

Chicotește.

— Oricum ar fi, mi-ar plăcea să mă uit la el. Am putea începe acum? Adu mâncarea pe canapea!

— Dacă ești și tu de acord.

Îmi ridică bărbia și, cu o voce microasă, replică:

— Orice pentru murătura mea!

— Brian ar fi urât acest documentar.

Asta pentru că Brian este un idiot.

Dar păstrez acest comentariu doar pentru mine.

— Da, nu era ceva pe care Brian să-l aprecieze.

Lia se întoarce și apoi mă împunge în burtă.

— O să fii bine? De obicei ești mai vorbăreț când ne uităm la documentare.

— Da, doar mă gândeam. Totuși, o să fiu bine.

— Dacă ai nevoie să vorbești despre asta, sunt mereu aici.

— Știu! Îi iau mâna într-a mea și adaug: Mulțumesc, Lia! Ea mi-o strânge.

— Cu plăcere! Acum, pleacă de aici și du-te la culcare! Arăți ca naiba.

Zâmbesc.

— Întotdeauna pot conta pe tine că-mi spui adevărul.

O trag într-o îmbrățișare și o sărut pe creștet.

— Noapte bună, Lia!

— Noapte bună, Murătură!

Îi dau drumul și apoi mă îndrept spre apartamentul meu în vreme ce închide ușa. Mă dezbrac de haine, mă dau cu niște apă pe față și apoi mă spăl pe dinți. Odată ce sunt gata de culcare, îmi bag telefonul la încărcat, mă strecor sub pătură – gol –, și apoi îmi pun mâinile la ceață și mă holbez la tavan.

Toată seara m-am tot întrebat de ce sunt atât de afectat. Știu că Huxley va avea grijă de asta. Am primit mesaje de la el toată noaptea despre cum ne vom asigura că Gemma nu mai spune niciun alt cuvânt despre mine, dar chiar și cu acele cuvinte de liniștire, tot continui să mă simt... ciudat.

Și cred că totul are de-a face cu atacul ei la adresa caracterului meu. Gemma a atacat singurul lucru cu care mă mândresc, și anume că sunt un băiat bun. Când vine vorba despre mine și frații mei, toți avem personalități diferite.

Huxley este morocănosul, dominatorul, genul de om determinat, căruia nu-i pasă de părerea altora.

JP este cel amuzant, relaxat, uneori gata să provoace oamenii.

Iar eu... ei bine, eu sunt cel echilibrat – omul cu care încerci idei – și băiatul bun.

Așa că, să-mi fie calomniat numele cu minciuni sfruntate e al naibii de dureros. Am muncit din greu să fiu ireproșabil.

Respectat.

De încredere.

Și cineva pe care lumea să se poată baza.

În mare parte, am și reușit, dar asta... asta mă face să cred că poate că nu.

Îmi trec o mână peste față fix în momentul în care se aude o ușoară bătaie din cealaltă parte a peretelui.

Și uite-așa, un zâmbet îmi luminează chipul.

Întinzându-mă până la perete, răpăi de patru ori în el cu nodurile degetelor.

Ca un mecanism de ceasornic, ea bate de trei ori.

Două bătăi pentru două litere: TE

Șase bătăi pentru șase litere: IUBESC.

Asta facem de când împărțim un perete. Este o reamintire plăcută că, deși sunt furios, iritat, sau chiar trist, cel puțin o am pe Lia, cea mai bună prietenă a mea, singura persoană care îmi poate readuce atât de ușor zâmbetul pe față. Nu știu ce m-aș face fără ea.

Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Chiar și atunci când lucrurile din viața mea sunt date peste cap, există o constantă clară, pe deplin predictibilă. Lia.

Meghan Quinn ne surprinde cu o reinterpretare ingenioasă a unei comedii romantice clasice, *Iubitul meu se însoară*. Pasionali, amuzanți și fermecători, doi prieteni buni încing atmosfera în timp ce demonstrează că dragostea adevărată ar putea fi chiar în fața ta.

AI AUZIT VREODATĂ DE UN DOMNIȘOR DE ONOARE?

Păi da, nici viitoarea scorpie a celei mai bune prietene ale mele n-a auzit. Of, scuze, voiam să zic viitoarea soacră! După cum n-a auzit nici de zicala „ce-și dorește mireasa, aia primește”.

Cu o nuntă de planificat și cu așa de puțin timp la dispoziție, Lia, cea mai bună prietenă a mea, m-a recrutat cu scopul de-a o ajuta să se lupte cu fiara plină de colți care este doamna Castor. Deloc speriat, accept provocarea de a-i fi domnișor de onoare și iau hăturile în propriile mâini.

Însă există o problemă: cu fiecare secundă care trece și ne apropie tot mai mult de nuntă, încep să-mi văd cea mai bună prietenă într-o cu totul altă lumină. Întotdeauna mi s-a părut că e frumoasă, dar acum... mă trezesc holbându-mă la ea. Cu mâna zăbovind încă un minut pe mâna ei. Și când e supărată? Îi permit să doarmă în patul meu.

ÎNAINTE SĂ ÎMI DAU SEAMA CE SE ÎNTÂMPLĂ, MĂ LOVEȘTE REVELAȚIA: SUNT ÎNDRĂGOSTIT DE CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ A MEA! NU DOAR ÎNDRĂGOSTIT, CI ÎNNEBUNIT DE DRAGOSTE.

Nimeni nu se compară cu ea și nimic nu pare să-mi distragă atenția de la acest lucru.

Nici fata cu care încerc să mă cuplez în timp ce ajut la organizarea nunții Liei.

Nici logodnicul furios, care crede că mă apropii prea mult.

Și nici faptul că nunta bate la ușă.

Ceea ce înseamnă că mai am un singur lucru de făcut.

Să îi demonstrez Liei că eu sunt cel cu care ar trebui să fie în schimb.

Dar, având în vedere presiunea logodnei, stresul cauzat de viitoarea ei soacră și nervii întinși la maximum, îmi este mult mai greu decât vreau să recunosc.

RUGAȚI-VĂ PENTRU MINE!

„Pregătiți-vă să vă îndrăgostiți de acest miliardar chipeș și modest și de frumoasa, dar bizara lui prietenă cea mai bună!”

Dini Panda Reads

18+

ISBN: 978-606-088-726-3

9 786060 887263

www.edituracorint.ro